

Събудихме се много късно —
навънъ бѣ сухъ есѣненъ студъ,
предъ пжтната врата разкжсанъ
лежеше бледъ, незнаенъ трупъ.

Бѣ смутно и злокобно време,
но то не ще се върне. Знай :
премина юний и септемврий,
сега предъ насъ е месецъ май.

Широкитѣ поля ни викатъ,
тамъ нова пѣсенъ се реди,
а отъ земята се надигатъ
огромни дишащи бразди.

Следъ тѣхъ не бликва тжжна пѣсенъ,
не еква слабъ човѣшки гласъ,
въ полята трактора понесенъ
зове ни всѣки мигъ и часъ.

Живѣемъ новъ животъ. Престана
кавала вечеръ да звучи.
Строятъ се здания грамадни
и всѣки бърза и мълчи.

И воденицата унила,
която пѣеше край насъ,
сега върви съ моторна сила
и нѣма оця сладъкъ гласъ.